

практичної реалізації, тобто основні процеси, насамперед, орієнтовані на вдосконалення управління інноваційним розвитком підприємства.

Таким чином, запорукою економічного зростання будь-якої країни є її орієнтація на інноваційний шлях розвитку, в основі якого – повсюдна реалізація інновацій в усі сфери господарювання, що потребує прийняття обґрунтованих управлінських рішень. Тому опанування механізму управління інноваційними процесами є вкрай важливим завданням менеджменту на підприємстві та передумовою суттєвих радикальних рішень у господарській сфері.

Література.

1. Даниленко Ю.А. Характеристики та класифікації інновацій та інноваційного процесу. *Наука та інновації*. 2018. №14 (3). С.15-30.

2. Коледіна К.О. Економічна оцінка інноваційного розвитку промислових підприємств: автореф. дис. ... канд. екон. наук: спец. 08.00.04 «Економіка та управління підприємствами» (за видами економічної діяльності) / Інститут економіки промисловості НАН України. Київ. 2018. 27 с.

3. Михайлова А.І., Гуторов О.І., Турчина С.Г., Шарко І.О. *Інноваційний менеджмент*. Київ, 2015. 234 с.

4. Лютій С.В. Управління інноваційним розвитком підприємств машинобудування: автореф. дис. ... канд. екон. наук: спец. 08.00.04 «Економіка та управління підприємствами» (за видами економічної діяльності) / Класичний приватний університет. Запоріжжя. 2009. 25 с.

5. Янченко Н.В., Беліченко А.О., Коваленко Ю.І. Управління інноваційними процесами. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. №23. С. 356-360.

ВПЛИВ ГРОМАДСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА НА ФОРМУВАННЯ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ

***КРАЛЯ В.Г., К.Е.Н., ДОЦЕНТ*,
ХНТУСГ ІМ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Враховуючи особливості розвитку та формування громадянського суспільства в різних країнах, можна зробити висновок про те, що моделі взаємодії держави з соціумом мають неоднорідний характер і залежать від національного досвіду. Але у будь-якому разі

---

* Науковий керівник – Кускова С.В., к.е.н., доцент

головним елементом ефективної співпраці соціуму і влади залишаються громадські об'єднання, які також мають різний національний досвід становлення і розвитку в різних країнах. Крім інших важливих ознак громадянського суспільства, таких як верховенство права, демократичний курс в політиці, висока правова і громадянська культура, розвинена судова система, однією з ключових засад громадянського суспільства залишаються: соціальний плюралізм, свобода захисту прав та інтересів громадян, доступний законодавчий механізм заснування та функціонування різних асоціацій, об'єднань, організацій, ініціатив, тощо.

Щодо налагодження зв'язку і комунікації між людьми, групами людей, об'єднаних спільними інтересами, саме громадські об'єднання відіграють ключову роль, оскільки безпосередньо виражають цілі та інтереси населення, а також озвучують актуальні вимоги і запити до влади.

Громадянське суспільство неможливе без існування широкої мережі різноманітних об'єднань громадян за різними ознаками, але без мети отримання прибутку: громадських організацій, благодійних фондів, клубів за інтересами, саморегульованих організацій людей вільних професій, громадських рухів тощо [1-5].

Цілком виправдано, на нашу думку, до об'єднань, які позитивно впливають на ефективну комунікацію між владними структурами та суспільством, віднести незацікавлені в отриманні прибутку некомерційні організації, головною метою яких є лобіювання власних інтересів на загальнонаціональному рівні. Тобто, по суті, в діяльності таких організацій ми бачимо «третього кита», на котрому тримається сучасна демократична держава – держава, в якому діє принцип «рівний рівному»; держава, яка прагне почути всіх і надати максимальну кількість механізмів для самореалізації кожного громадянина. Об'єднання громадян в термінології також позначаються поняттям «третій сектор», який охоплює всі некомерційні організації, в той час як двома першими секторами прийнято вважати владу і бізнес. Деякі автори зазначають, що третім сектором іноді називають і громадянське суспільство в цілому [1-5].

Звертаючись до однієї з передумов формування громадянського суспільства, а саме – відсутності доречних пропозицій для населення з боку держави у відповідь на запит соціуму в задоволенні особистих, професійних або інших інтересів, ми можемо зазначити, що громадські організації продовжують виконувати функцію, колись взяту суспільством на себе. Саме некомерційні організації працюють

над вирішенням проблем громадян в непростих соціальних питаннях, а також надають їм необхідну підтримку в тих випадках, якщо державні інститути відсутні або неефективні в цій сфері.

Ще одна важлива функція громадських організацій в житті держави – це стимулююча і моделююча. Після створення необхідного правового поля для громадських організацій, в якому вони можуть функціонувати і доносити до владних органів потреби суспільства, держава має створити ґрунтовну та систематизовану нормативну базу. Таким чином, держава забезпечить громадським об'єднанням не тільки право, а й імовірну можливість в управлінні державними справами. Тому, щоб уникнути такого розвитку подій, держава повинна постійно тримати в полі зору потреби третього сектора, потреб не як окремих ініціатив, а як великого інституту, який необхідно забезпечити дієвою і вивіреною системою (звичайно, в тому числі і нормативною базою) для ефективного реалізації поставлених перед ним завдань. Однією з таких задач є курс на демократизацію і збереження найважливіших елементів правової держави – політичних і громадянських свобод, ліберальної соціальної політики. Тобто, доки законодавча влада зацікавлена в тому, щоб зробити роботу громадських організацій доступною і простою в країні, зокрема шляхом гармонізації законодавства та створення додаткових інститутів для комунікації з громадськими об'єднаннями, до тих пір ми можемо говорити про те, що в країні відбувається прогресивний процес демократичних змін.

Громадські організації – це, в першу чергу, великий і доступний практично кожному мешканцю країни простір для реалізації власних інтересів і амбіцій, творчого потенціалу тощо. Зі збільшенням кількості об'єднань та успішних прикладів реалізації ними своїх цілей, все більше громадян зможуть переконатися в тому, що соціальна активність – це дієвий механізм управління у сфері соціального і політичного життя держави.

Література.

- 1.Топчій В. В. Природне право як детермінант розвитку правової системи України. Публічне право. 2016. № 2. С. 262–268. 266.
2. Третій сектор в Україні: проблеми становлення. Київ: Укр. ін-т соц. досліджень, 2001. 173 с. 267.
3. Третій сектор громадянського суспільства. Поняття, основні ознаки та складові, причини виникнення: метод. рекомендації / Міністерство юстиції України. 2008. URL: tomakovka-just.at.ua/tretiy-sektot-og.doc

4.Третяк С. М. Віче як один із інститутів громадянського суспільства сучасної України. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: «Юриспруденція». 2014. Вип. 9-1. С. 56–58.

5. Усаченко Л. М. Співпраця органів державної влади з інститутами громадянського суспільства. Актуальні проблеми державного управління. 2009. № 1. С. 73–81.

ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА РАХУНОК ПРИВАТНИХ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ

***МАЛІЙ О.Г., к.е.н, доцент,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

За міжнародним рейтингом Global Innovation Index (Глобальний індекс інновацій) Україна у 2019 році посіла 47 місце серед 129 країн і територій світу. Основою української інноваційної конкурентоспроможності визнано людський капітал і дослідження, а також знання й результати наукових досліджень. Їх ефективна реалізація і є головною конкурентною перевагою. Найслабшими інноваційними аспектами визнано політичне середовище, розвиток інвестицій та фінансової інфраструктури [1]. Тому питання фінансування інноваційної діяльності, ефективності фінансових інститутів, які спрямовують потоки ресурсів і координують різні ланки інноваційної діяльності сьогодні є вкрай важливими.

Проблему забезпеченості інноваційної діяльності підприємств фінансовими ресурсами розглядають вчені С. Аржевітін, І. Власова, М. Діба, Т. Майорова, О. Савіцька, Т. Шемет, Н. Циганова, О. Юркевич та інші дослідники, однак багато питань залишаються невирішеними.

За даними статистики в Україні у 2019 році впроваджували інновації 782 промислові підприємства. Аналіз показує, що упродовж 2015–2019 років їх кількість скоротилась з 824 до 782 підприємств, а їх відсоток у загальній кількості промислових підприємств склав відповідно 17,3 та 15,8 % [4].

Витрати на інновації у 2019 році склали 14,2 млрд.грн., що становило 0,5% до загального обсягу реалізованої промислової продукції. Згідно даних Державної служби статистики України, у 2015 році їх частка складала 0,8 % до загального обсягу реалізованої